

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Ing. M. L., S., T.**, zastúpený: *PROSMAN a PAVLOVIČ, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, Trnava, IČO: 36 865 281*, proti žalovanému: **Ministerstvo spravodlivosti SR**, Župné námestie 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 32446/2013-23 zo dňa 22. mája 2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 181/2013-35 zo dňa 25. júla 2014, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 181/2013-35 zo dňa 25. júla 2014, potvrdzuje.

Žalovaný **je povinný** nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške **170,44 Eur v lehote 30 dní** od právoplatnosti rozsudku na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Maroša Prosmána.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave rozhodnutie žalovaného č. 32446/2013-23 zo dňa 22.05.2013 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného nebolo vydané v intenciách rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

sp. zn. 3Sžo/37/202 zo dňa 15.01.2013. Uviedol, že rozhodnutie žalovaného nedostatočne zdôvodnilo, prečo nesúhlasil so späťvzatím žiadosti žalobcu. Zdôvodnenie spočíva iba v citácii ustanovenia § 191 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z. bez uvedenia úvah, ktorými sa riadil pri vydaní rozhodnutia. Preto považoval rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 220 O.s.p. zmenil a žalobu zamietol. Odvolanie podal z dôvodu § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., nakoľko rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru žalovaného nech by dôvody príslušného nadriadeného pre nesúhlas so späťvzatím boli akékoľvek, nemali by vplyv na rozhodnutie žalovaného o odvolaní žalobcu a teda ani označenie týchto dôvodov by neprivedilo žalobcovi iné rozhodnutie žalovaného o jeho odvolaní proti personálnemu rozkazu. Žalovaný je toho názoru, že ak by aj súd dospel k záveru, že nadriadený mal vo svojom oznámení o nesúhlase uviesť dôvody, pre ktoré so späťvzatím žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru žalobcu nesúhlasí, aby ich následne mohol vo svojom odôvodnení bližšie rozviesť aj žalovaný, šlo by len o formálnu vadu, prípadné odstránenie ktorej by nič nezmenilo na skutočnosti, že nadriadený so späťvzatím nesúhlasil, a teda by žalobcovi neprivedilo vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie. Žalovaný má za to, že absenciu špecifikácie dôvodov nesúhlasu so späťvzatím, keď túto ani žiadne zákonné ustanovenie nevyžaduje, nie je možné považovať za vadu personálneho rozkazu, proti ktorému žalobca podal odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodoval.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Súčasne uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaný nepostupoval v intenciách rozsudku sp. zn. 3Sžo/37/2012 zo dňa 15.01.2013. V doplnení vyjadrenia opätovne poukázal na neplatnosť podanej žiadosti žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru citujúc § 250 ods. 1 písm. a/ - f/ zákona č. 73/1998 Z. z., osobitne poukazujúc na § 250 ods. 1 písm. c/ cit. zákona. Bezprostredne pred podaním žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru zo strany žalobcu, bol vydaný Personálny rozkaz Ministerstva spravodlivosti SR č. 15 zo dňa 08.09.2008, ktorým bol žalobca preložený z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody

v Hrnčiarovciach nad Parnou do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Nitre, pričom súčasne bol žalobca odvolaný z doterajšej funkcie zástupcu riaditeľa. Dôvodom na odvolanie mal byť údajne „dôležitý záujem služby“. Súčasne v odôvodnení tohto rozhodnutia sa nesprávne uvádzalo, že proti uvedenému rozhodnutiu nie je možné podať opravný prostriedok. Personálny rozkaz generálnej riaditeľky Zboru väzenskej a justičnej stráže č. 342 zo dňa 08.09.2008 o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru je neúčinným právnym úkonom, a obdobné vlastnosti musí mať následne aj napadnuté druhostupňové rozhodnutie žalovaného č. 32446/2013-23 zo dňa 22.05.2013 (ktorým bolo zamietnuté odvolanie voči personálnemu rozkazu a tento personálny rozkaz bol potvrdený).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk.

Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.03.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo preskúmané rozhodnutie žalovaného vrátane rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa v súlade so zákonom, ako to konštatoval aj krajský súd.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd vykonal zákonný výklad ustanovenia § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

Je pravdou, že zákonodarca v ustanovení § 191 ods. 4 citovaného zákona nevymedzil, či pojmom „rozhodnutie“ sa rozumie vydania rozhodnutia alebo nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Súd sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že hoci ustanovenie § 191 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z. neurčuje žiadne náležitosti, ktoré má oznámenie obsahovať, je treba, aby postup žalovaného nebol formálny, bez možnosti pochopenia úvah správneho orgánu, ktorými sa riadil.

Aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky úlohou žalovaného bude svoje rozhodnutie preskúmateľne, čo do správnej úvahy nemožnosti akceptácie späťvzatia zdôvodniť.

V tejto súvislosti považujeme za vhodné citovať rozhodnutia Ústavného súdu SR. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach uviedol:

„Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci konal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna norma“. (napr. nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 77/02, II. ÚS 249/04, II. ÚS 374/06).

Ústavný súd SR v náleze sp. zn. IV. ÚS 245/09 uviedol:

„Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Tomuto základnému právu zodpovedá uplatňovanie zásady prednosti ústavne konformného výkladu, ktorý ústavný súd uplatňuje aj v konaniach o návrhoch fyzických alebo právnických osôb, pričom zdôrazňuje, že z tejto zásady vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení

štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavnou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd“. (napr. aj nálezy sp. zn. II. ÚS 148/06, IV. ÚS 96/07).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval námietky žalovaného uplatnené v odvolaní za nedôvodné.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, že Ústavný súd SR už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 Dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Ústavný súd SR tiež judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010-12).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu z ústavy ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

Aj Európsky súd pre ľudské práva, napr. v rozsudku z 21.01.1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko konštatoval, že podľa štandardnej judikatúry súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené : Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vyporiadať sa s každým argumentom. Podľa rozsudku tohto súdu vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 170,44 Eur v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu.

Trovy v odvolacom konaní za jeden úkon – podanie vyjadrenia k odvolaniu – 134,00 Eur, 20% DPH z jedného úkonu právnej služby 26,80 Eur, režijný paušál k jednému

úkonu právnej služby – 8,04 Eur a 20% DPH z režijného paušálu k jednému úkonu právnej služby – 1,60 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 01.05.2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 26. marca 2015

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská